

«КОЛИ МИНУЛІ СПОГАДИ ДИТИНСТВА...»

<i>Коли минулі спогади дитинства...</i>	3
<i>Так жаль, нема машини часу...</i>	4
<i>Відчую погляд рідної краси...</i>	5
<i>Дивлюсь на старі фото – ностальгія...</i>	6
<i>Так давно босоніж по траві не ходив...</i>	7
<i>Приносить спогадів ріка...</i>	8
<i>Як же хочеться в сіно...</i>	9
<i>Під ногами шпориш...</i>	10
<i>Найсмачніший, мабуть, мамин борщ...</i>	11
<i>Так добре там, де рідний дім!</i>	12
<i>Ти знаєш, я їду додому!</i>	13
<i>Здається, коли, повернуся додому...</i>	14
<i>Так добре знову їхати туди...</i>	15
<i>Не кажи мені, що ми – постаріли...</i>	16
<i>Так по зрадницьки, більше сивин...</i>	17
<i>Не забулось і не відлунало...</i>	18

«ФІЛОСОФІЯ ЧАСУ»

<i>От уяви собі, хоча б на мить...</i>	19
<i>Ще осінь моя не настала...</i>	20
<i>Я бачив паспорт фараонів...</i>	21
<i>Може, через двадцять або тридцять...</i>	22
<i>На годиннику стрілки...</i>	23
<i>Не бійся свисту куль...</i>	24
<i>Бог вистрелить невидимий патрон...</i>	25
<i>Ми всі, як вогник горима...</i>	26
<i>На завтра залишим...</i>	27
<i>Я в сорок років ще не став...</i>	28
<i>Мені здається, що душа...</i>	29

<i>Наче падаю в безвість, таку незабутню...</i>	30
<i>Покажи мені світ ранкових туманів...</i>	31
<i>Я буду – ангелом твоїм...</i>	32
<i>Я відчуваю що я є...</i>	33
<i>Дні, немов старі вагони...</i>	34
<i>Ким же будемо ми через тисячу літ?</i>	35
<i>Я знаю, що завтра не буду...</i>	36
<i>Життя згорає, мов сірник...</i>	37
<i>Кожний день за кроком крок...</i>	38
<i>Не залишилось більше вже спроб...</i>	39
<i>А завтра знову сонце зійде...</i>	40
<i>Сховавшись за картинками про вічне...</i>	41
<i>Моє серце палає вознем...</i>	42
<i>Нам вже кожному, скільки там літ?</i>	43
<i>Тихо падають з неба зорі...</i>	44
<i>А ти знаєш, це точно – годинник іде!</i>	45
<i>Ми всі, в якомусь розумінні – жебраки...</i>	46
<i>Пий очами сонця роси ранні...</i>	47
<i>Щодня їду, у мене свій рубіж...</i>	48
<i>Якими холодними ми...</i>	49
<i>Всі дні, немов лекала, по шаблону...</i>	50
<i>Де можна взяти щастя напрокат?</i>	51

«АЛГОРИТМИ МОГО СЕРЦЯ!»

<i>Я повертаюсь у Львів...</i>	52
<i>Хочу власти в некошені трави...</i>	53
<i>Здається, тільки живи...</i>	54
<i>Як зараз просто написати лист...</i>	56
<i>Ніколи не шукай де вони...</i>	57
<i>Так хочеться, іноді, сісти у потяг...</i>	58

<i>Від пристані до пристані курсують кораблі...</i>	59
<i>Чекаю дива вже давно...</i>	60
<i>Я живу тут, сьогодні і зараз...</i>	61
<i>До понеділка ще далеко...</i>	62
<i>Я без віри ніхто...</i>	63
<i>Наповнюєм душу різним за змістом...</i>	64
<i>Деколи добре побути без слів...</i>	65
<i>Не важливо, хто в тобі помер...</i>	66
<i>Так хочеться на мить втекти в Карпати...</i>	67
<i>Наш мурашник стає все більшим...</i>	68
<i>Не в змозі посміхатися на дурість...</i>	69
<i>Зранку кава – я знову у Відні...</i>	70
<i>Лягаю спати із тривогою в душі...</i>	71
<i>Не такий вже мудрий, щоб когось учити...</i>	72
<i>Яке ж то щастя, отак просто – жити...</i>	73
<i>Що ти скажеш сину...</i>	74
<i>Щастя наше в дрібницях, таких непомітних...</i>	75
<i>Коли закінчатся всі війни на землі...</i>	76
<i>Заново жити почну...</i>	77
<i>А я хочу стрічати ранок...</i>	78
<i>Утечу за сотню миль...</i>	80
<i>Я не грішник і точно, не праведник...</i>	81
<i>Сьогодні, огорнувши, серце сумом...</i>	82
<i>Так просто – бути щасливим...</i>	83
<i>Не кожний день ти можеш бути сильним...</i>	84
<i>Була Людина!</i>	85

«КОХАТИМУ ТЕБЕ...»

<i>Кажуть коли, зірка падає з неба...</i>	86
<i>Забракне слів комусь, колись...</i>	87
<i>Залиш мені зранку квітку надії...</i>	88
<i>Так ніжно і так солодко...</i>	89
<i>Як мало для щастя треба...</i>	90
<i>Не хочеться думати, що буде завтра...</i>	91
<i>Сховаюсь в шкіру злого лева...</i>	92
<i>Ти за руку мене тримай...</i>	93
<i>Я дихаю тобою і живу...</i>	94
<i>А ти знаєш, нічого не треба...</i>	95
<i>Ранок знову принесе кави чорної ковтак...</i>	96
<i>Може ти не знаєш, як бентежить сум...</i>	97
<i>У кожному дні, прожитім лиш для тебе...</i>	98
<i>Кохатиму тебе, так солодко, так ніжно...</i>	99
<i>Читай мене, мов книгу старовинну...</i>	100
<i>Відмовившись давно ходити пішки...</i>	101
<i>В гонитві за щастям, вже стерли підошви...</i>	102
<i>Так мало мудрості в словах...</i>	103
<i>Проходять непомічені світанки...</i>	104
<i>Так іноді жалкую, що в мене нема крил...</i>	105
<i>Я ж міг би здатись...</i>	106
<i>Закину в траву телефон...</i>	107

**«Коли минулі
спогади дитинства...»**

Коли минулі спогади дитинства,
Долоньями лягають на плече,
То стежка в травах зранку росяниста,
І сонце пригріває, не пече...

Коли коса, наклепана до дзвону,
І стебла рівно стеляться валком,
І піт з чола, як завжди, видасть втому –
Зап'ю її холодним молоком...

Отак косив би, мабуть, цілий ранок,
Допоки, ще не випита роса
І вітром би, наповнював кармани,
Аж доки не затупиться коса!

Аж доки зникне стежка росяниста
І сонце добре в спину припече,
Як добре, коли спогади дитинства,
Долоньями лягають на плече!

Так жаль, нема машини часу,
Її я точно би купив!
І ми удвох, з тобою разом,
Так часто їздили б туди,
Де на хлібину сипав цукор
І все водою заливав,
Де гриз твердий граніт науки
І Робін Гуда прочитав.
Де танцював «медляк» свій перший,
Очима втупившись в вікно,
І все найкраще з усіх звершень –
Піти із друзями в кіно!
На вихідних м'яча ганяти,
Крутити свій магнітофон,
Із насолодою чекати
Вечірній сон.
А зранку знову йти до школи,
В майбутнє креслячи мости,
В той час не вернемся ніколи
Ні я, ні ти...
Там, мама ніжно обнімала,
Там батько руку тис щоразу,
Тепер я знаю – наша пам'ять
І є – машина часу!

Завжди, коли їхав з села, оглядувався і пригадував слова із «Слова о полку Ігоревім» – О Руська земле! уже за шеломянемъ еси! Не знаю чому, але зловив себе на думці, що роблю так із студентських років і звучить вона для мене – о рідна земле, уже за горизонтом еси!

Відчую погляд рідної краси,
Знов ще раз, із печаллю оглянуса,
О, рідна земле, вже далеко ти еси
І я сюди не скоро повернуся..
Від рідних хат залишиться імла
І вогники погаснуть у всіх вікнах,
Та спогадів розпечена зола,
Продовжує в уяві ще диміти..
Князь Ігор, мабуть, теж зумів відчуть,
Над рідними домівками серпанок
І вирушивши, в свій останній путь,
Не марно оглянуса наостанок,
Туди, де сльози батьківських могил,
Де в рідній хаті, хочеться проснутись,
В те місце, де було, аж дев'ять сил –
Так хочеться, хоч думкою вернутись!